

РЕШЕНИЕ

№ 53

гр. Монтана, 08.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – МОНТАНА в публично заседание на четиринадесети февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Аделина Троева

Членове: Аделина Тушева
Елизабета Кралева

при участието на секретаря Даниела Мл. Макавеева
като разглежда докладваното от Аделина Троева Въззивно гражданско дело № 20211600500407 по описа за 2021 година

Производството е по чл. 258 и сл. от ГПК, образувано по въззивна жалба на „xxx“ АД против Решение на Районен съд – Берковица от 30 август 2021 г. по гр. д. № 192/2020 г., с което е признато за установено вземането по предявления по реда на чл. 422 от ГПК иск на ЮЛ. ВЛ. В. срещу „xxxx“ АД за сумата от 3 037,90 лв, представляваща възнаграждение по договор за поръчка за месец август 2019 г., ведно със законна лихва, считано от 16 януари 2020 г. до окончателното ѝ изплащане, 90,30 лв. обезщетение за забава за периода 1 октомври 2019 г. до 15 януари 2020 г., за което е издадена заповед за изпълнение по ч. гр. д. № 8/2020 г. по описа на РС - Берковица.

Жалбоподателят „xxxxx“ АД обжалва решението в частта, с която са признати за установени вземанията на ищеца срещу ответника, както и в частта, с която на ответника са възложени разноските в производството по чл. 422 от ГПК и в заповедното производство. Жалбоподателят твърди във въззивната жалба, че решението на БРС е неправилно. Навежда доводи, че съдът не е извършил пълен и всестранен анализ на доказателствата по делото, поради което изводът, до който е стигнал, е необоснован. Счита, че в противоречие с процесуалните правила изложените от първоинстанционния съд мотиви не съдържат подробно изложение и анализ на всички доказателства и възражения срещу иска. В тази връзка оспорва изводите на БРС относно дължимостта на възнаграждението по процесния договор. Също така според въззивника съдът е допуснал нарушение на материалния закон като от една страна в доклада по делото е квалифицирал иска като претенция

за плащане на възнаграждение по договор за поръчка, но от друга страна е допуснал смесване на облигационното правоотношение по този вид договор с трудовия договор. Въз основа на горното прави искане за отмяна на решението и постановяване на ново, с което МОС да отхвърли иска в частта, с която е признато за установено вземането на Ю.В., както и да отмени решението в частта за разноските, като присъди на въззивника деловодни разноски за двете съдебни инстанции.

Въззиваемият Ю. В. чрез пълномощника си адв. Т.Ф. оспорва доводите във въззивната жалба и моли тя да бъде оставена без уважение, а решението - потвърдено. Счита, че ищецът по несъмнен начин е доказал извършената от него работа през месец август 2019 г. Счита, че назначената експертиза доказва факта на достъпване и намеса в ЕРП системата от страна на въззиваемия, което установява осъществяване от негова страна на задълженията му по договора. Освен това от приложените имейли става ясно, че е била налице комуникация между ищеца и клиентите на фирмата във връзка с техни поръчки. Навежда доводи, че задълженията по гражданския му договор включвали активна комуникация с клиенти на компанията и това било съществена част от работата му. Счита, че изготвената сметка за изплатени суми по чл. 45, ал. 4 от ЗДДФЛ за месец август 2019 г. потвърждава одобрението на извършената работа в представения отчет за месец август. В тази връзка изтъква непротивопоставянето от страна на възложителя, предвид факта, че е бил запознат с изготвянето на сметката за изплатени суми. Поради тези причини счита, че решението на първоинстанционния съд е обосновано и се подкрепя от събраните доказателства, възражението за неправилно прилагане на материалния закон е неоснователно. Прави искане за потвърждаване на решението на БРС и присъждане на разноски в настоящата инстанция.

При въззивното разглеждане на делото не са събрани нови доказателства. МОС провери обжалвания съдебен акт като обсъди събраните в производството доказателства във връзка с доводите на страните и приема за установено следното:

Въззивната жалба е подадена от легитимирано да обжалва лице в срока по чл. 259, ал.1 от ГПК, поради което е процесуално допустима.

При извършената проверка по реда на чл. 269, ал. 1 от ГПК въззивният съд установи, че обжалваното решение е валидно и допустимо.

По отношение на правилността на решението съдът дължи произнасяне по същество на спора в рамките на доводите, заявени с въззивната жалба, от които е ограничен, съгласно чл. 269, изр. II от ГПК.

Разгледана по същество, въззивната жалба е неоснователна.

Пред БРС е бил предявен иск с правно основание чл. 422 от ГПК за признаване за установено съществуването на вземане от 3 037,90 лв дължимо възнаграждение за месец август 2019 г. по договор от 1 април 2019 г., както и обезщетение за забава от 90,30 лв за периода 1 октомври 2019 г. – 15 януари 2020 г. и законна лихва от завеждане на иска, за които вземания е била издадена заповед за изпълнение по ч. гр. д. № 8/2020 г. по описа на БРС.

По делото е установено, че на 1 април 2019 г. между въззиваемия Ю.В. и „ххххх“ АД е бил сключен договор, съгласно който въззиваемият приел да осъществява дейност, свързана с разработването, планирането и провеждането на политиката на компанията в областта на продажбите. Специфичните му задължения включвали осъществяване на комуникация с клиенти на дружеството във връзка с изпълнението на търговски поръчки и намиране на нови клиенти за разширяване пазарното присъствие на компанията. За изпълняваната от ищеца дейност ответникът се задължил да плаща месечно възнаграждение от 3 037,90 лв, като за извършената работа В. следвало да представя месечни отчети. Договорът бил прекратен по взаимно съгласие на страните считано от 1 септември 2019 г., но възнаграждението за последния месец от действието на договора не е било платено.

Спорно е дали тази сума се дължи, тъй като въззивникът твърди, че е налице неизпълнение от страна на В. и като се позовава на чл. 4.3 от договора изтъква, че възнаграждението е дължимо само при реално изпълнение на задълженията по него.

Относно изпълнението на задълженията по договора въззиваемият е представил копия на кореспонденцията, водена от него по електронна поща с клиенти на дружеството. От заключението по назначената съдебно-компютърна експертиза се установява, че кореспонденцията от името на дружеството с клиенти е осъществена чрез система ЕРП, до която достъп имали само оторизирани лица, в това число и въззиваемият до датата на прекратяване на договора. Системата пази архив само на активните действия, т. е. когато служителят е осъществил някаква дейност в ЕРП системата, а не просто е влязъл в нея чрез въвеждане на паролата си. При прегледа на действията на В. експертът е установил, че през август 2019 г. той е бил активен в т. нар. облачно пространство на дружеството, т.е. извършвал е дейности във връзка с работата, за която е имал договореност с „хххх“ АД.

Приложените копия от електронни писма, разменени между В. и клиенти на дружеството, е видно, че той е поддържал контакти с клиентите през последния месец от действие на договора. От съдържанието на писмата се изяснява също, че поради летния сезон – август 2019 г, търговската дейност не е била особено активна заради ваканционния период. Обективно условията са били такива, че по-активна дейност не е могла да бъде развивана.

От изложеното МОС приема, че между страните е бил сключен договор за поръчка (чл. 280 от ЗЗД). Задълженията на довереника по поръчката са формулирани широко без да посочват конкретни резултати, очаквани от него. Текстовете в договора и в приложението към него по-скоро очертават възможен кръг от действия и области от търговската дейност на дружеството, но не и специфични дейности, конкретно назовани напр. чрез индивидуализиране на клиенти или вид на продукцията, относно която В. да осигурява поръчки или пък минимален обем на обороти, реализирани чрез търговски поръчки, договорени от В. от името на „хххх“ АД. Доколкото от него се очаква „да организира, осъществява и контролира продажбите“, да „комуникира с клиенти“, да „управлява процеса на събиране на вземания“, да „поддържа високо ниво на информираност за тенденциите на пазарите и

продуктовата гама“, да постига „висока удовлетвореност на клиентите“, то той е осъществявал тези си задължения. Не са представени доказателства за запитвания на клиенти, оставени без отговор по вина на довереника, за постъпили рекламации, провалени продажби, нереализирани доставки, несъбрани плащания или подадени оплаквания от съконтрахенти, за да се направи извод за неизпълнение или лошо изпълнение, обосноваващо отказ за плащане. Напротив изпълнителният директор на дружеството, разпитан като свидетел в първоинстанционното производство, потвърждава добро изпълнение на възложените задачи от страна на В..

Работата за последния месец е била отчетена от въззиваемия, като той е представил писмен отчет до изп. директор. Дружеството не е възразило относно обема и качеството на изпълнение. Нещо повече, на 30 септември 2019 г. – срокът за плащане на възнаграждението за месец август 2019 г., била издадена и предоставена на въззиваемия сметка за изплатени суми по чл. 45, ал. 4 от ЗДДФЛ, удостоверяваща изплащане на последното месечно възнаграждение. Този документ служи за удостоверяване пред НАП на доходи извън трудовите във връзка с плащане на дължимите данъци от получателя на възнаграждението. Сметката се издава въз основа на счетоводните записвания в дружеството, поради което МОС приема, че тя отразява действително съществуващо задължение на ххх“ АД към Ю.В. и следва да се тълкува като признание за съществуване на задължение към въззиваемия.

Неоснователно е възражението, че сметката не е подписана от лице, представляващо дружеството, поради което не може да се приеме като волеизявление от името на търговеца. Безспорно е, че документът е подписан от служител, натоварен с този вид дейност в „ххххх“ АД и доколкото съдържа признание на съществуващо задължение, то на основание чл. 301 от ТЗ обвързва дружеството, защото то не се е противопоставило незабавно след узнаването.

Наведените от „ххххх“ АД възражения, че В. не е работил през последния месец от действието на договора в съответствие с изискванията, защото часовете на изпращаните от него имейли били рано сутрин, а нямало данни за дейност през активната част на деня, са несъстоятелни. В. не е бил служител на трудов договор, за да има задължение да спазва работно време, което да уплътнява с осъществяване на трудова дейност. Договорът за поръчка му възлага изпълнение на дейности от името на дружеството без да го ограничава с работно време. За качественото изпълнение на договора той не дължи престиране на труд в ограничен времеви интервал, а извършване на възложени от доверителя действия, които в договора не са стриктно очертани, поради което и не може да му се вмени неизпълнение на задълженията.

При договора за поръчка, какъвто е процесният, довереникът е натоварен с извършване на определени правни действия от името и за сметка на доверителя, но не е задължен да постигне конкретен резултат. Неговите задължения са да изпълни поръчката като добър стопанин, да пази имуществото, което получи във връзка с нея, да даде на доверителя сметка и да му предаде всичко, което е получил в изпълнение на поръчката. В

разглеждания случай тези задължения са изпълнени, поради което въззиваемият е изправна страна по договора, което обосновава извод за основателност на притезанието за плащане на уговореното възнаграждение от доверителя в размер на 3 037,90 лв.

Основателен е и искът за заплащане на обезщетение за забавено плащане. С настъпване на падежа на 30 септември 2019 г. и неплащане на възнаграждението въззивникът е изпаднал в забава, затова от този момент до подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на 16 януари 2020 г. е дължима сумата 90,30 лв.

Въззивният съд намира, че е налице съвпадане на изводите на двете съдебни инстанции, а въззивната жалба е неоснователна, затова потвърждава обжалваното решение като правилно и законосъобразно. МОС не намери в първоинстанционното производство да са били допуснати релевираните от въззивника процесуални нарушения. Не е налице и неправилно приложение на материалния закон. БРС е квалифицирал договора като поръчка по смисъла на чл. 280 от ЗЗД, установил е изпълнение на специфичните задължения по този вид договор от страна на въззиваемия и е стигнал до законосъобразния извод, че доверителят е неизправна страна, неизпълнила задължението си по чл. 286 от ЗЗД да плати договореното възнаграждение за месец август 2019 г.

На основание чл. 78 от ГПК съдът осъжда „xxxxx“ АД да плати на Ю.В. разноските, направени в производството пред въззивната инстанция, а те възлизат на 450 лв възнаграждение на представлявалия го адвокат.

На основание горното МОС

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение на Районен съд – Берковица от 30 август 2021 г. по гр. д. № 192/2020 г. в ЧАСТТА, с която е признато за установено на основание чл. 422 от ГПК вземането на ЮЛ. ВЛ. В. срещу „xxxxx“ АД за сумата от 3 037,90 лв, представляваща възнаграждение по договор за поръчка за месец август 2019 г., 90,30 лв. обезщетение за забава за периода 1 октомври 2019 г. до 15 януари 2020 г., ведно със законна лихва, считано от 16 януари 2020 г. до окончателното изплащане на дълга, за които вземания е издадена заповед за изпълнение по ч. гр. д. № 8/2020 г. по описа на РС – Берковица, както и в ЧАСТТА относно присъдените разноски.

В ЧАСТТА относно вземане от 64,25 лева - дължимо възнаграждение по цитирания по – горе договор за м. юли 2019 г., решението не е обжалвано и е влязло в сила.

ОСЪЖДА „xxxxx“ АД – ВxxxЕИК 821151903, представлявано от изп. директор А Д, да плати на ЮЛ. ВЛ. В., ЕГН *****, 450 лв разноски, направени във въззивното производство.

Решението не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____